

Ένας ακόμη φαύλος κύκλος:

Αθήνα 2004, Θεσσαλονίκη 2008,
Περιφέρεια 2000 ποτέ.

copyright 2004,

Χρήστος Κηπουρός
Μαυρομιχάλη 13
Διδυμότειχο 68.300
xkipuros@otenet.gr

Σ.Σ. Μπορεί οι διαφημιστικές πινακίδες των bodylines στην Πλατεία Συντάγματος να κρύφτηκαν με διάφορους τρόπους κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών, {εικόνες α. & β. του εξώφυλλου}, όμως δεν θα μπορούσε φυσικά να γίνει το ίδιο και με το μεγαλύτερο συστηματικό Κέντρο αδυνατίσματος των υπόλοιπων δώδεκα Περιφερειών της χώρας. Ο λόγος για το αριστερά διακρινόμενο μετά των δύο σημαιών στην οροφή του, ακαλαίσθητο πέραν των άλλων κτίριο. Το επί της οδού Νίκης, Υπουργείο Οικονομίας που μνημονεύεται στο τέλος του κειμένου λόγω του ιδιαίτερου γνωρίσματος ως προς τους κατά καιρούς επικεφαλείς υπουργούς του.

Εκφράζονται οι ευχαριστίες του συγγραφέα στην nyloo.com, για την αυθημερόν όσο και αφιλοκερδή ανταπόκριση αποστολής των δύο photos Η λήψη είχε γίνει στις 16 Αυγ. '04. Επίσης προς την travelpictures στην οποία ανήκει η τρίτη photo {εικ. γ. του εξώφυλλου}.

Στη σημερινή εργασία έχει συμπεριληφθεί το πρόσφατο επίσης κείμενο του ίδιου συγγραφέα: “Τα καμένα χαρτιά δεν καίγονται”.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ένας ακόμη φαύλος κύκλος.....σελ. 4
2. Τα καμένα χαρτιά δεν καίγονται.....σελ.7

1. Ένας ακόμη φαύλος κύκλος.

Αθήνα 2004, Θεσσαλονίκη 2008, Περιφέρεια 2000ποτέ.

Μια ιερή αν όχι άγια λέξη και έννοια όσο ιστορική και πολιτισμική οντότητα που έχει διασωθεί, πάνε και αυτήν να τη χαντακώσουν. Ο λόγος για την περιφέρεια την οποία το αθηναϊκό κομματικό όσο τηλεοπτικό ιερατείο, θεωρεί ότι με τις πληθωρικές του αναφορές σε αυτήν θα απαλλαγεί από τις ευθύνες που βαρύνεται. Περίπου ότι θα βγάλει την υποχρέωση.

Δεν βλέπει ότι το κάθε χωριό-φάντασμα γίνεται πλέον και από μια ερινύα και ότι σήμερα ανέρχονται σε χιλιάδες. Ότι παντού συναντάται μόνο Κιθαιρώνας. Ελικώνας πουθενά. Επόμενα και Μούσες. Ότι ποτέ δεν υπήρξε τόση ανισορροπία. Παραγωγική, οικονομική, αισθητική, αναπτυξιακή. Και πριν από όλα, πολιτική.

Όμως αν έστω και τώρα ακόμη η πολιτική Ελλάδα θεραπεύονταν από το βαρύ αμοραλισμό της και επειδή θα αισθάνονταν τύψεις συνείδησης και θα ήθελε να κάνει κάτι υπέρ των περιφερειών, μπορούσε να δώσει ένα πρώτο δείγμα ηθικής γραφής. Να εγκαταλείψει την ολυμπιακή κενοδοξία που διατρέχει το σώμα της. Το επόμενο βήμα θα ήταν με απόφαση της Βουλής να εξαιρεθεί η Αθήνα από νέα έργα. Κάτι που ούτως ή άλλως θα κάνει το επόμενο κοινοτικό πλαίσιο, το 2006.

Απλώς θα άρχιζε ένα χρόνο πιο νωρίς. Σύνολον επτά χρόνια. Όσα η πρωτεύουσα έστυψε στην κυριολεξία τις υπόλοιπες δώδεκα περιφέρειες. Και το χειρότερο. Αφού τις κουβάλησε στα ισάριθμα bodylines που «κοσμούν» την πλατεία Συντάγματος, τις γέμισε και με αναβολικά. Τις ντόπαρε να επευφημούν μετά των εκπροσωπήσεών τους την μεγάλη ιδέα της κατάρρευσής τους. Είπα να γράψω ένα άρθρο με τίτλο: ζήτω η απομόνωση. Έστω: εγκώμιο στην απομόνωση. Κάτι τέτοιο εν πάση περιπτώσει.

Δεν το έκανα γιατί δεν θα καταλαβαινόμουν. Και όχι μόνο αυτό. Θα το προβόκαρε δεόντως και το προσωπικό των γραφείων τελετών της Δημοκρατίας. Αυτά τα οποία αυτοαποκαλούνται Μέσα όταν δεν αυτοδιαφημίζονται ότι δήθεν προβάλλουν όλες τις απόψεις. Ότι τα ενδιαφέρει η ουσία. Ενώ στην ουσία τα ενδιαφέρουν οι ουσίες της βρόμικης Δημοκρατίας. Αυτές που διοχετεύουν στους πολίτες προτού τους κάνουν φυτά και υποχείρια των κατά καιρούς εγχώριων ή και μακρινών εντολέων.

Και όμως παρ' όλα αυτά θα μπορούσε μια αναπτυξιακή πολιτική να αρχίσει να αποκαθιστά τις εις βάρος των περιφερειών πολυετείς αδικίες. Έστω των κοινοτικών πλαισίων. Έστω μόνο τις ασχημίες του τρίτου. Λόγω του Ελικώνα και του Κιθαιρώνα που έλεγα πιο πριν, ας μείνω στη Ρούμελη. Δυο λόγια αρκούν.

Αυτήν λοιπόν τη φτωχότερη Ευρωπαϊκή περιφέρεια τα κεντροαριστερά σαΐνια της πρωτεύουσας με τη συγκατάθεση των κεντροδεξιών ομολόγων τους, την εμφάνισαν δια των Οινοφύτων στις Βρυξέλες ως την πλουσιότερη των δεκατριών, προκειμένου να καταστήσουν το κλεινό άστυ επιλέξιμη περιφέρεια. Να μπορεί να σουφρώνει με άνεση τα ευρωπαϊκά ταμεία. Το περιφερειακό, το ταμείο συνοχής κλπ. Αυτή είναι η Αθήνα 2004 για όσους δεν γνωρίζουν πώς έγινε το θαύμα. Δεν έχουμε μόνο μεγάλο αδελφό. Έχουμε και μεγάλη αδελφή.

Και παλιά και τώρα οι πρωθυπουργοί της χώρας όπως και οι αρχηγοί ανεβαίνουν στη διεθνή έκθεση της Θεσσαλονίκης για να αναπτύξουν, όπως προαναγγέλλουν οι καθ' υπόδειξη φίλοι τους εκ των Μ.Μ., το όραμά τους. Το έκανε κατά κόρον ο πρώην ένοικος του Μαξίμου. Πολιτική όραση δεν είχε, για όραμα μιλούσε. Ετοιμάζεται να το αρχίσει και ο νυν. Το διάγγελμα μετά τη λήξη των αγώνων ήταν η πρόβα. Να πει πράγματα που δεν πιστεύει. Κάτι που φαινόταν. Όπως στην τελετή της λήξης.

Απέναντι σε αυτά και απέναντι σε κουτοπονηριές και ανόητους τοπικισμούς περί Βόρειας Ελλάδας, που κυκλοφορούν τελευταία, θα έλεγα ότι ένα νέο περιφερειακό όραμα δεν είναι δυνατόν να θεμελιωθεί στην αντιγραφή του Αθηναϊκού μοντέλου από το Θεσσαλονικιώτικο. Αν κάποιος έχει την απορία πως μπορεί σήμερα αυτό να εκφραστεί, η πολιτική δηλαδή που οφείλει να έχει ως αφετηρία, δεν είναι τριάντα ειδών. Πέντε έξι είναι. Ας μείνω σήμερα μόνο σε δυο χειροπιαστές από αυτές.

Αν η πρώτη είναι η αναστολή αθηναϊκών έργων, η δεύτερη αφορά τη διάθεση της προϋπολογιζόμενης δαπάνης της Θεσσαλονίκης του 2008, της EXPO όπως τη λένε, στη Ρούμελη και στην Ήπειρο. Η ταινία με την πόλη που εφευρίσκει να διεκδικήσει έναν διεθνή ολιγοήμερο ρόλο, ώστε στη συνέχεια για χρόνια να πλιατσικολογεί, πότε εθνικούς και πότε κοινοτικούς πόρους, έχει ξαναπαιχτεί.

Το νέο είναι να υπάρξει ένας ισχυρός πολιτικός και ηθικός κυρίως συμβολισμός. Καταρχήν στις δυο πλέον ενδεείς ιστορικές περιφέρειες. Σημειωτέον ότι η Ρούμελη λόγω των υψηλών μεν, πλασματικών δε, αναπτυξιακών δεικτών της, θα αποβληθεί από το νέο πακέτο. Εμ δαρμένη, εμ κλπ, όπως λέει και ο λαός. Το μόνο που δύναμαι να κάνω είναι να εκφράσω με τον γραπτό αυτό τρόπο την αλληλεγγύη που οφείλω. Άλλο όμως βάρος έχει αν γίνει από επίσημα πρόσωπα. Πόσο μάλλον το επισημότερο.

Πρόκειται για δυο νέες, αμιγώς πολιτικές, προτάσεις. Άλλο αν είναι ασύμβατες έως ουτοπικές ως προς την υπαρκτή πολιτική Ελλάδα. Αλίμονο αν δεν ήταν. Δεν θα τις έκαμνα. Άλλοι επεξεργάζονται τις συμβατικές και τις τοπικές, που μας έφεραν πιο πίσω και από τις ουραγούς περιφέρειες της Ευρώπης. Γι αυτό δεν αμφιβάλω τι μέλλει γενέσθαι στον τόπο αυτό. Ότι θα συνεχίσει να έχει δυο κυβερνήσεις όπως και δυο αντιπολιτεύσεις. Ότι θα τον βλάπτουν εξ ίσου. Ότι θα διαιωνίζεται η ακυβερνησία όσο και η αναντιπολιτευσία. Η μεν κυβέρνηση θα αντιγράφει την προηγούμενη, όπως κάνει η σημερινή, όπως και η αντιπολίτευση αντιγράφει τη χθεσινή της προκάτοχο. Αυτό μήπως δεν γίνεται τώρα;

Αν κάποιος δεν συμφωνεί, ας δει έστω για λίγο, το πρώτο περιφερειακό ζήτημα. Τον θεσμό των εκλεγμένων περιφερειάρχων. Την άλλη όψη της Δημοκρατίας στη χώρα. Τόσο οι μεν όσο οι δε, όταν βρίσκονται στην αντιπολίτευση, κατεβάζουν τον ουρανό με τα άστρα. Ως κάτοχοι όμως και νομείς αυτού του κράτους, περιπίπτουν σε ολική αμνησία. Τότε κατεβάζουν τα ρολά. Αυτό φυσικά δεν είναι νέος ιστορικός

κύκλος. Ούτε Ευρωπαϊκός είναι ούτε Δημοκρατικός. Αν πρέπει να είναι κύκλος, είναι ένας ακόμη φαύλος κύκλος. Αθήνα 2004, Θεσσαλονίκη 2008, Περιφέρεια 2000ποτέ.

{} Το κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου αφιερώνεται στον Ηπειρώτη Κώστα Γάτσιο από τη Ζίτσα με τον οποίο συνδέεται με μακρόχρονη πολιτική όσο προσωπική φιλία. Τόσο μέσα από τους κοινούς διανοητικούς και πολιτικούς προβληματισμούς όσο από τους αγώνες για την Εγνατία οδό καθώς και την κοινή προσπάθεια για την Ένωση. Η σημερινή αφιέρωση, πέραν από δείγμα αναγνώρισης της πολιτικής και ηθικής του στάσης και διαδρομής γίνεται για ένα ακόμη λόγο. Γιατί παράλληλα με την ακαδημαϊκή δράση στο οικονομικό πανεπιστήμιο της πρωτεύουσας επέλεξε συνειδητά την οδό νίκης των περιφερειών. Δεν «αγωνίστηκε» όπως άλλοι συνάδελφοί του, για την οδό Νίκης των Αθηνών.*

Διδυμότειχο 9 Σεπτεμβρίου 2004,

2. Τα καμένα χαρτιά δεν καίγονται

Πριν από κάποια χρόνια θα μπορούσε κανείς να αποδώσει την αποσταθεροποίηση στο Καύκασο και ειδικότερα στην Τσετσενία, στην ακύρωση του πετρελαιαγωγού Μπακού - Γκρόζνι- Νοβοροσίσκ. Ένας από τους λόγους ήταν το προβάδισμα του αντίστοιχου αγωγού, Μπακού-Τυφλίδα- Τσεϊχάν {1}. Ο πόλεμος των δρόμων του πετρελαίου Κασπίας Μεσογείου.

Η γεωργιανή επανάσταση που ακολούθησε, μόνο επανάσταση δεν ήταν. Οι λόγοι πολιτικής γεωοικονομίας που την προώθησαν και την επέβαλαν, φαίνονταν από την πρώτη στιγμή. Τόσο σε τι απέβλεπαν όσο και ποιοι ήταν οι υποβολείς. Όπως άλλωστε οι λόγοι της σταθεροποίησης και ανάδειξης της Κεμαλικής γεωοικονομίας στο Μικρασιατικό σώμα, οι οποίοι βρίσκονται πίσω από το Ίμραλι. Με την αγενή στήριξη βεβαίως της πολιτικής Ελλάδας. Η οποία μεταξύ των άλλων έβγαλε και τα μάτια της δικής της, της εθνικής γεωοικονομίας. Η τελευταία από τότε ακόμη αυτοχειριάστηκε. Από το 1999. Η σημερινή είναι ένα υποπόδιο της ενεργειακής Τουρκίας.

Κύλησε έκτοτε πολύ νερό μαζί και πετρέλαιο στο αυλάκι. Το δόγμα όμως της Αμερικανικής γεωοικονομίας παρέμεινε το ίδιο: «Τα θέλουμε όλα». Ο λόγος για τα ανά τον κόσμο ενεργειακά κοιτάσματα. Μέχρι ακόμη και το Ιρανικό φυσικό αέριο. Η παραίτηση από το όντως πανάκριβο σχέδιο του πετρελαιαγωγού Μπακού Τσεϊχάν δεν ήταν οριστική. Συνέβαλε σε αυτό, ότι τα βρήκε μαστούνια στην κατεχόμενη Μεσοποταμία, καθώς και η υψηλότερη τιμή του προϊόντος διεθνώς που τον καθιστά επί του παρόντος ανταγωνιστικό.

Εκτός όμως από πετρέλαιο και φυσ. αέριο η περιοχή μυρίζει και άλλα πράγματα. Και δεν αναφέρομαι μόνο στη μπαρούτη της τραγικής Οσετίας. Μυρίζει αυτή καθ' εαυτή η εισβολή στο σχολείο της πόλης Μπεσλάν. Επίσης η χρονική περίοδος.

Οι μαχητές του κουρδικού κινήματος με τέσσερις χιλιάδες χωριά καμένα, πήραν τα βουνά. Ούτε σε θέατρα ούτε σε σχολεία εισέβαλαν. Και όταν ήταν να θυσιαστούν, αυτοπυρπολούνταν και λαμπάδιαζαν στις πλατείες ευρωπαϊκών πόλεων. Άλλο τώρα αν κάποιοι Έλληνες «διανοούμενοι» εφαρμόζουν δυο μέτρα και σταθμά. Όπως τα τηλεοπτικά Μέσα που τους βγάζουν. Όπως πριν έβγαζαν εκείνους που υποδείκνυαν οι τότε κυβερνώντες.

Μυρίζει η Ευρωπαϊκή στάση. Όπως επίσης το ίδιο συμβαίνει με την πολλαπλά ασύγγνωστη ρωσική. Ό,τι και να είναι όμως, δεν είναι και Τουρκία. Πιο έντονα από όλα, μυρίζει κάτι άλλο. Το πώς άλλαξε υπέρ του Bush το κλίμα των Αμερικανικών δημοσκοπήσεων. Εύχομαι να είναι προσωρινό. Πάντως η εκλογίκευση από τους πολίτες των Η.Π.Α. των πεπραγμένων της εισβολής όσο και της κατοχής του Ιράκ, σαφώς συνδέεται με την μαζική παιδοκτονία στο μοιραίο σχολείο. Σε σημείο που να σκεφτεί κανείς ακόμη και την περίπτωση οργανικής σχέσης. Προδιαθέτει άλλωστε για κάτι τέτοιο αν δεν το δείχνει, το ιστορικό της περιοχής. Είναι γνωστό ποιοι κινούν τα τελευταία έτη, τα νήματα της Κασπίας όσο της Ευρασίας.

Μόνο η εγχώρια πολιτική μύτη δεν μυρίζει. Τόσο η πρώην όσο και η νυν. Ίσως, λόγω Ολυμπιακών, είναι ψηλομύτες. Ίσως υπερίπτανται, όπως το φουσκωτό αέρος. Η αγαθή τύχη που υπάρχουν η Κύπρος όσο και η Ομογενειακή Ελλάδα και που δεν πρόκειται ποτέ να πουν το "σφάξε με αγά μου ή cowboy μου να αγιάσω", δεν αρκεί. Η επιστροφή του ηττημένου στον προηγούμενο γύρο Γολιάθ θα είναι δριμύτερη. Πέραν του «να» θα επιζητήσει την ταπεινώση κάθε φορέα αξιοπρέπειας, με πρώτο την προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ένα από τα πολιτικά χαρτιά του Ελληνισμού είναι η πρόταση διεύρυνσης της Ε.Ε. προς τη Ρωσία. Με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Μεταξύ όλων των άλλων να μην υπάρξουν στο μέλλον νέα Μπεςλάν. Ας μη μιλήσω για τη ρωσική στάση στο δημοψήφισμα της Κύπρου. Την ίδια πρόταση είχα κάνει και πιο πριν. Επί Ελληνικής Προεδρίας της Ε.Ε. {2} θυμίζοντας μάλιστα ότι ιστορικά, γεωγραφικά όσο και πολιτισμικά η Ρωσία είναι πολύ περισσότερο Ευρώπη από την Τουρκία. Μιλώ για τη γεωοικονομική Δημοκρατία {1}, από την οποία έχει επίσης μόνο να ωφεληθεί η Γηραιά Ήπειρος. Η σύνδεση της έναρξης των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας με την άμεση απελευθέρωση του Κούρδου Μαντέλα, είναι ένα άλλο χαρτί.

Επιστρέφοντας από το πολιτικό αυτό ταξίδι, έπεσα επάνω στις προεδρομαχίες των Αθηνών. Στις εσωκομματικές, εν πολλοίς, κοκορομαχίες. Αν όχι στις κορακομαχίες, λόγω της κορακίστικης διαλέκτου που ομιλούν. Είτε είναι των διακοσίων είτε των χιλίων διακοσίων λέξεων. Τι βλέπω. Άλλοι υποκρίνονται το ανεπίκαιρο του θέματος. Δεν διαφεύγει όμως της προσοχής ότι είναι ένας τρόπος να περνάει ο καιρός. Άλλοι πάλι θέλουν να κάψουν χαρτιά. Και άλλοι οργίζονται επειδή αγωνιούν να μη καεί το δικό τους χαρτί. Τους διαφεύγει όλους ότι τα καμένα χαρτιά δεν καίγονται.

{} Σημείωμα πολιτικής γεωοικονομίας του πρώην Βουλευτή Έβρου που γράφτηκε με αφορμή την επικαιρότητα.*

Σημειώσεις

{1} Χρήστος Κηπουρός, Αγώνας για τη γεωοικονομική Δημοκρατία, εκδόσεις Γόρδιος, Αθήνα 2002

{2} .ο.π. Σημειώσεις πολιτικής γεωοικονομίας, σε ηλεκτρονική μορφή, ΚΕ.ΓΕ.ΜΕ, Θράκη 2004,

Διδυμότειχο 7 Σεπτεμβρίου 2004,

Ο Χρήστος Κηπουρός γεννήθηκε στην Κομοτηνή το 1949. Μένει μόνιμα στο Διδυμότειχο. Σπούδασε πολιτικός μηχανικός στη Θεσσαλονίκη. Σύζυγός του είναι η νευρολόγος ψυχίατρος Αλεξάνδρα Τρυφωνίδου. Έχουν δυο παιδιά που σπουδάζουν στο πανεπιστήμιο.

Εκλέχτηκε Βουλευτής Έβρου με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το 1993 καθώς επίσης και το 1996. Απεχώρησε αμέσως μετά την παράδοση Οτζαλάν, στις 23 Φεβρ. '99, ανεξαρτητοποιούμενος. Στις 13 Μαρτίου του 2000 έλαβε μέρος στην ίδρυση της Δ.Π.Ε.

Ανάμεσα στα έργα προηγούμενων περιόδων είναι: *Δεν θέλουμε η Θράκη να γίνει νέα Κύπρος*, Πενταδάκτυλος, 1989, *Θράκη! Θράκη! Το ένοχο φιλί της Αθήνας*, Ρήσος 1991, *Η Θράκη θέλει αγώνα*, Γόρδιος, 1994. Είναι υπό έκδοση, *Η παρουσία μου στη Βουλή*.

Τα τελευταία έτη ασχολείται με την πολιτική γεωοικονομία. Επίσης τη χωροταξία, τα βιολογικά τρόφιμα, τα εθνικά και φυσικά τη Θράκη. Ανάμεσα στα νέα του έργα, εργασίες και κείμενα {2000-2004} είναι: *Αγώνας για τη γεωοικονομική Δημοκρατία*, Γόρδιος, Αθήνα 2002, *Σημειώσεις Πολιτικής Γεωοικονομίας*, Κε.Γε.Με., σε ηλεκτρονική μορφή, Θράκη 2004. Με τον ίδιο τρόπο εκδόθηκε το βιβλίο του: *Δημοψήφισμα για την Κύπρο, 2004*, καθώς και οι εργασίες: *Κοινόν Ευρωπαίων και Οβάλ μυαλά*, 2004. Επίσης, *Ο καλές του Διδυμοτείχου*, όπως τα κείμενα: *πολύφημος τυρός, τα γέλια του Δημόκριτου*, και τα *Άβδηρα*, 2004. “Οι οίωνοί των Θρακών” που ακολούθησαν αποτελούν τον πρόλογο στη “*Θράκη*”. Είναι το καινούργιο ηλεκτρονικό βιβλίο με μια πρώτη συμπερίληψη των κειμένων που γράφτηκαν κατά την τελευταία εικοσαετία για την περιοχή.

Τα έργα που εκδόθηκαν σε ηλεκτρονική μορφή βρίσκονται αναρτημένα σε περιφερειακά και ομογενειακά portals και σε ιστοσελίδες Δήμων της Θράκης. Επίσης στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο.